

[Jimmy Stahr]

for København, var det måske en idé, og jeg skynder mig at sige, at jeg er ikke valgt derude, jeg er valgt længere ude; dér kunne man selvfølgelig også lægge det, men den sydlige del af København var måske en idé at tage op til overvejelse.

Det var nogle bemærkninger til nogle af enkelthederne, men hovedideen er vi positive over for.

Per Stig Møller (KF):

Ligesom kulturministeren føler vi også, at der skal gøres mere for den bildende kunst og især for kunstnerne, og det skal ske gennem en kulturpolitik, som fremmer opkøb af værker først og fremmest. Dette beslutningsforslag vil selvfølgelig betyde, at der bliver købt flere værker, men det vil næppe komme til at betyde den store ændring for det store antal billedkunstnere. Men det er altså selve museet, forslaget drejer sig om, og det er det, vi skal forholde os til her.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget om oprettelsen af museet opererer man med nogle efter min mening forældede former for formynderisk formulering, hvor man siger, at det skal gøres, for at vi kan skærpe sanserne hos det enkelte menneske, så det kan komme videre. Nu vel, formålet formuleres senere i bemærkningerne noget anderledes. I det ene afsnit er formålet at stimulere det kunstneriske miljø i Danmark, i et efterfølgende afsnit er formålet at stimulere det moderne samfund gennem visuel kunst, og så i næste afsnit igen drejer det sig om at give befolkningen mulighed for at fordybe sig i samtidens kunst. Formålet er mildt sagt lidt uklart, men alle delene kan selvfølgelig være indeholdt i et overordnet formål.

Selv om jeg ikke bryder mig om disse opdragelsesmæssige toner i forslaget, så bryder jeg mig naturligvis om, at kunstnerne og borgerne kan mødes omkring værket. Det stimulerer jo begge parter.

Til etablering af et museum vil SF afsætte 4 mill. kr. på finansloven. Lige så lidt som kulturministeren kan jeg se, hvad formålet egentlig er med dette beløb; man får ikke ret meget bygning for de kroner. Pengene kan kun bruges til statsligt opkøb af nutidskunst, som er steget i pris, således som kulturministeren har nævnt, og dertil har vi i forvejen Statens Kunstfond og statens museum for

kunst, der i henhold til museumslovens § 8, stk. 2, skal anlægge og opretholde repræsentative samlinger, altså også af nutidskunst. Formentlig har hr. Jimmy Stahr ret i, at man ikke kan evakuere statens museum for kunst for nutidskunstens vedkommende. Er bevillingerne hertil utilstrækkelige, burde forslaget dreje sig om øgede bevillinger, men forslaget drejer sig nu engang om en bygning.

I den bygning skal den betydende nutidskunst samles, og samtidig skal der være midler og plads til de immaterielle kunstformer, der grænser op til teater og dans. Her bliver forslaget temmelig forvirret. Billedkunst er ikke teater, den er ikke et forløb, men en konstant, og jeg vil meget fraråde at bruge kunstbevillingerne til teaterlignende hændelser. Det må ske over teaterbevillingerne.

Vi kan alle være enige om, at det vil være godt med et museum for moderne kunst i hovedstaden, men vi kan ikke skrive under på, at det kun er her, der er plads nok, sådan som der står i bemærkningerne. Er dette det afgørende argument, kunne man snarere hævde det modsatte. Der er en hel del store provinsbyer, som har mere plads end hovedstaden.

Derimod kan der være hensyn til vor kultureksport, således som for resten formanden for socialdemokratiets kulturudvalg har fremhævet. Man kan også tage hensyn til, at flest mennesker nu engang er samlet i hovedstadsområdet, og det taler for at vælge et sted i Storkøbenhavn til museet, og det må da meget gerne ligge i Gentofte-Hellerup-området, skulle jeg hilse og sige.

Kan staten, kommunen og private sponsorer og donatorer finde sammen, ville det være en fornem og tiltrængt opgave at få skabt et museum for nutidskunst, da det jo rigtignok kniber med pladsen på det 100 år gamle statens museum for kunst. Får vi det ikke nu, må vi gøre en del for at få det, når regeringen har bragt landets økonomi på fode, for det kan hverken skabes for 4 eller 14 eller 24 mill. kr. Det er formålsløst at få beslutningsforslaget igennem ved at forestille sig dette lave beløb. Det er en stor og storartet opgave, men skal den løftes af staten alene, må den vente de 4 år, der går, indtil økonomien er bragt i rimelig orden. Småløsnings af den foreslåede art er ikke af nogen særlig værdi, de skaber kun en god samvittighed på et dårligt grundlag.